
Závrať všedních dnů

PODRUHÉ V TOM TÝDNU OTEVŘELA CLARE předčasně, ale s úsměvem.

„Ahoj, zrovna jsem přišla. Máme pár minut na kafe.“

„Proto tu nejsem,“ řekl Beckett a zavřel za sebou.

„Ach, něco se stalo. Problémy v práci?“ vzala ho starostlivě za ruku.

„Ne. Proč jsi mi neřekla o Samu Freemontovi?“

Avery! blesklo Clare okamžitě hlavou. Nejprve se jí zmocnil pocit roztrpčení. „Nemínila jsem s tebou o tom mluvit.“ Přesunula se za přepážku. Beckett nechce kávu, kdežto ona ano. Navíc si zachová odstup a zaměstná ruce.

„Chceš říct, že bych o tom neměl vědět?“

„O tom incidentu nechci *vůbec* mluvit. Jakmile člověk jedná s veřejností, dochází občas k nepříjemnostem.“

„Hmm... Kolikrát tě zákazník dostal takhle do úzkých...? Proboha, kolikrát tě někdo osahával, když jsi byla v obchodě sama?“

„Dohromady nic se nestalo,“ odmítla Clare připustit, že se opravdu octla v úzkých – že se cítila zoufale bezmocná. „V první řadě jsem mu neměla otevřít.“

„Proč jsi to, hergot, udělala?“

Stejnou otázku si položila dnes už snad desetkrát. „Prostě jsem neuvažovala – za dveřmi stál zákazník, navíc někdo, koho dobře znám.“

„Někdo, koho znáš... a víš o něm, že tě věčně otravuje.“

„Ano. Přiznávám chybu, Beckette, a věř, že se nebude opakovat. Freemontovi jsem jasně dala na srozuměnou, že do mého obchodu ani do domu už nikdy nev kročí. A s Avery si to vyříkám. Nechápu, proč musela hned běžet za tebou. Je to moje věc.“

„Tak tedy... nemám strkat nos do tvých věcí?“

Clare netrpělivě povzdechla. „Myslela jsem to jinak.“

„Tak jsi to řekla a tak jsem to pochopil.“

Opět se octla v úzkých. Tentokrát ji zatlačil do kouta příliš velký zájem a podle jejího soudu zbytečné rozčilení. „Přeháníš.“

„Nemám ten dojem. Kdykoli ti nabídnu pomoc, musím tě přemlouvat, abys ji přijala.“

„Nerada tě využívám, protože –“

„Proč, ksakru, ne? Spíme spolu, tak proč?“

„Proč bys mi měl pomáhat s tím, co zvládnou sama? Ačkoli si tvé pomoci nesmírně vážím, a ty to víš, nechci se stát na tobě závislá.“

V místnosti se rozhostilo dusivé ticho.

„Partneři se jeden o druhého starají, pomáhají si a důvěřují jeden druhému, svěřují se. V tom je základ vztahu, Clare.“

„Beckette, vážně si myslím, že tu záležitost zbytečně nafukuješ. Avery –“

„Nesvaluj vinu na Avery. Odešel Freemont, když jsi ho požádala?“

„Ne.“

„Přestal tě osahávat, když jsi mu řekla, ať toho nechá?“

„On mě ani –“ Ale ano, osahával mě, přiznala si. Proč se chová tak hloupě?

„Ne. Však jsem upozornila personál, že ten člověk sem už nesmí vkročit.“

Ještě že to, pomyslel si, přesto nepřestal dorážet. „Personálu jsi to řekla, a mně ne.“

„Bože, Beckette...“ S palčivým pocitem provinění, který stále odmítala přijmout, rozhodla bezradně rukama. „Řekla jsem jim jen, že se choval hrubě a má zákaz vstupu do obchodu. Nelíčila jsem jim podrobněji, k čemu došlo. Chápeš konečně, že se tě to netýká?“

„Nás obou se to týká, Clare. Ty mi nedůvěřuješ.“

„Ale ano, samozřejmě že ti důvěřuju. Jen jsem tě nechtěla rozčítit. No a vidíš, kam to došlo.“

„Zbavila by ses Sama, kdyby se neobjevila Avery?“

„Vždyť se objevila, takže –“

„Neodpovídáš na otázku, Clare. Odpovíš mi aspoň na tohle?“

„Myslím... Myslím, že by mohla nastat napjatá situace, ale –“

„*Napjatá*“, opakoval a nespouštěl z ní zrak. „To není zrovna přesný výraz.“

„Přinutila bych ho odejít, Beckette. Vždycky se mi to podaří.“

„Vždycky?“ Beckett se opřel rukama o pult a naklonil se ke Clare. „Další divné slovo. Tím přiznáváš, že tě obtěžoval už víckrát.“

„No, ne doslova. Je otrava – možná trochu vlezlý. Prostě si vzal do hlavy, že pokud mě bude neustále zvát na večere, nakonec neodolám a půjdu. Jenže to je marná naděje.“

„Byl u tebe doma?“

Clare si vzpomněla na víkend, kdy ji sklátila střevní chřipka a děti se nudily. A nebylo to poprvé. „Náhodou ano, ale –“

„Krucinál!“

„Beckette –“

„Není to jen obyčejné otravování, Clare. Samovo chování se už dá považovat za sexuální obtěžování a to je vážná věc. Musíš to oznámit policajům.“

„Ani mě nenapadne.“

„Máš snad zdravý rozum, ne?“ Bleskl po ní pohledem, pak se odvrátil a přecházel sem tam. Clare cítila, jak těžce se ovládá, aby nevybuchl. Když se k ní vrátil, ještě mu zlost sršela z očí.

„Pokusím se ti všechno znovu vyložit. Přišel, když jsi byla v obchodě sama.“

„Je moje chyba, že jsem mu otevřela.“

„Na tom nezáleží. Otravuje tě jako obyčejně – zve tě na večeri. Odmítneš a požádáš ho, ať odejde. Neposlechne. Pak se ti postaví do cesty, abys neměla kudy uniknout, zastrašuje tě a dotýká se tě. Marně opakuješ, ať opustí prodejnu. Nemůžeš vědět, co by se stalo, kdyby se v tu chvíli neobjevila u dveří Avery. Popsal jsem situaci přesně?“

„Beckette –“ Něco v jeho výrazu jí zabránilo v další výmluvě. Ač nerada, musela mu dát za pravdu.

„Ano. Ale neublížil mi a nic nenasvědčovalo tomu, že to má v úmyslu.“

„Nebýt Avery, mohlo k tomu dojít, Clare. Neodbytně za tebou dolézá. Mysli na děti. Co kdybys situaci nezvládla a něco se ti stalo?“

„Není fér zatahovat do toho kluky, Beckette.“

„Jak to, že ne? Netýká se jich snad všechno, co se týká jejich mámy? Podrobně popíšeš policii ten incident. Provedou zápis a bude to černé na bílém. Pak požádáš toho parchanta, aby ti dal jednou provždy pokoj. Zjevně neposlechne, i když se nemusí objevit zrovna v obchodě. Poleze za tebou domů. Víš, jak kluci rádi otvírají návštěvám. Představ si, že ho pustí dovnitř.“

„Nepokoušíš se mi teď nahnat strach *ty*? Daří se ti to,“ řekla Clare vyčítavě. „Ale dobrá. Když na tom trváš, zavolám na policii a ohlásím to, hlavně proto, že se Sam nedá odbýt. Jak vidět, nebere má odmítnutí vážně. Pak se snad vzpomene.“

...